

Quan điểm Bảo Thủ Chơn Truyền

(Đề tài viết lại từ Diển Đàn Hội Thảo Giáo Lý - Do Ngọc Túy thuyết trình)

Chơn lý của Đức Chí Tôn xuyên suốt không gian / thời gian... mạnh hơn tất cả...thông qua tất cả... trong suốt nhưng đầy huyền bí ...cao hơn tất cả...mà chúng ta có thể học mãi vẫn có thể chưa thấu triệt được chơn lý... và chính vì sự bất hủ, bất di, bất diệt, không biên giới...với giá trị thật sự đó... truyền từ năm này qua năm khác, niên kỷ này qua niên kỷ khác... mạnh mẽ và vững chãi... Có cần chúng ta tranh cãi nhau, đấu tranh nhau “bảo vệ chơn lý”? Hay là chúng ta cần trao đổi học hỏi chân lý và cùng trao đổi nhau sự hiểu biết của mình...

Vậy định nghĩa của Chơn Truyền là gì?

"Chơn" là chơn lý, là những lời dạy bảo của Đấng Tối Cao, của các Đấng Thần Tiên Thánh Phật, của những Đấng Cao Minh ... dạy dỗ chúng sanh qua hình thức này hay hình thức khác, từ không gian này qua không gian khác, từ thời gian này qua thời gian khác. "Truyền" là sự truyền bá của những chơn lý sống đó, truyền dạy từ đời này qua đời khác, qua nhiều phương pháp, hình thức, môi trường, ngôn ngữ, và biểu hiện khác nhau.

Chơn Truyền của Đấng Chí Tôn qua sự thành lập nền chánh giáo của ĐĐTKPĐ:

là chơn pháp thuyết Thiên Nhân Hiệp Nhất, là nguyên lý âm dương tương sinh, tương khắc, mâu thuẫn mà hòa hiệp,

là Đấng Cha Trời là khối Đại Ling Quang và mỗi con người chúng ta là một Tiểu Linh Quang "Thầy là các con, các con là Thầy",

là "Sự Thương Yêu là giếng bảo sanh của nhân loại" ,

là "Luật Thương Yêu và Quyền Công Chánh" ,

là thực hiện "Bác Ái và Công Bình",

là những lời dạy dỗ của Đức Chí Tôn trong Thánh Ngôn Hiệp Tuyển và Tân Luật Pháp Chánh Truyền, hay những cảm nang lưu truyền trong Đại Đạo,

là sự dạy dỗ thi hành Đạo Pháp qua hai mặt "Thể Pháp" và "Bí Pháp",

là tôn chỉ Tam Giáo Qui Nguyên, Ngũ Chi Hiệp Nhất - là tất cả các tôn giáo trên thế giới đều cùng một gốc, dưới cùng một Đấng Cha Trời,

là Luật Âm Dương là 2 nguồn năng lượng tạo mầm sống và phát triển cho vạn vật trong càn khôn vũ trụ,

là Đấng Cha Trời tồn tại trong tất cả vạn vật trong càn khôn vũ trụ, và tất cả con người đều là anh/em với nhau và là anh em với cả cầm thú, côn trùng, thảo mộc,

là dạy thực thi tinh thần Đại Đạo để góp phần vào công cuộc thành lập thế giới Đại Đồng,

là sự tương hợp của khoa học vô vi và khoa học hữu vi trong đó có khoa học thần học, khoa học tâm linh học, và khoa học tự nhiên,

là sự kết hợp giữa Đạo Đồi tương đắc,
là bí quyết vận hành của càn khôn vũ trụ,
là sức năng lượng, sức mạnh mãnh liệt, sức yêu thương, sức răn dạy của Đấng Tối Cao,
là sự toàn năng, toàn thiện, toàn giác của Đấng Muôn Loài,
là Luật Tiên Hóa của càn khôn vũ trụ.
là vv... vv... vv... và vv...

Chơn Truyền Đại Đạo mạnh mẽ, cao siêu, không giới hạn... như vậy... có cần cá nhân nào đó dùng trí tuệ và khả năng của cá nhân đó "bảo vệ" Chơn Truyền không? Hay người đó nên cố gắng tối đa học hỏi chơn truyền rồi truyền bá và truyền dạy cho hậu sinh?

Tín đồ Cao Đài, hay tín đồ ngoan đạo của các giáo phái khác, thay vì dùng khả năng trí tuệ "tranh cãi với nhau" để "bảo vệ" chơn truyền, chúng ta nên dùng năng lực của mình để trao đổi và học hỏi Chơn Truyền, vì càng nhiều người học hỏi và thông hiểu chơn truyền thì chơn truyền sẽ được truyền bá, lưu giữ, và "bảo vệ".. Cùng một lời dạy của Đấng Chí Tôn, Ông Nguyễn Văn A có thể hiểu Chơn Truyền theo nét vẽ đẹp của Chữ A, và Ông Nguyễn Văn B có thể hiểu Chơn Truyền theo nét vẽ đẹp của Chữ B...nếu Ông A muốn bảo vệ Chơn Truyền thì chẳng qua Ông chỉ bảo vệ chơn truyền vốn vẹn **qua sự hiểu biết của ông về Chơn Truyền qua Chữ A** mà thôi... hay Ông B...Ông Thomas...Ông Mathew...đều như vậy...

Thử đặt vấn đề ...**Có ai trên đời này dám vỗ ngực xưng tên là mình hiểu ý Đấng Tối Cao 100%**...vì sự hiểu biết của từng cá nhân là có giới hạn và sự hiểu biết của cá nhân chưa chắc đúng 100% thì mỗi cá nhân chúng ta không cần phải "tranh cãi với nhau để bảo vệ chơn truyền". Khi chúng ta hô hào bảo vệ Chơn Truyền thì thật ra chúng ta hô hào **bảo vệ chính kiến...ý thức hệ...của một cá nhân, một group, hay một tổ chức nào đó mà thôi... rồi dễ dàng tạo ra sự cãi vã khi người khác không cùng chính kiến...**thay vì chúng ta cùng nhau trao đổi học hỏi để tạo nên sự đoàn kết... chúng ta sẽ dễ bị lôi cuốn vào sự bất đồng chính kiến và dẫn đến sự chia rẽ...

Vì thế, chúng ta có thể cần trao đổi và học hỏi lẫn nhau.. tạo nên kiến thức tổng hợp (collaborative knowledge) để cùng giúp đỡ lẫn nhau tiến bộ...

Chơn Truyền từ Đấng Tối Cao có thể không cần sự bảo vệ của chúng ta... **Chơn Truyền mạnh hơn tất cả... thâm sâu và không giới hạn...** cái mà Đấng Cha Trời muốn chúng ta làm... là làm sao học hỏi/trao đổi để hiểu lời dạy và sự hướng dẫn của Ngài... Cái độc đáo của Đấng Cha Trời là mỗi lời dạy của Ngài truyền xuống...thật đơn giản...nhưng lại thật cao siêu...**mỗi người ở mỗi tầng lớp...mỗi trình độ khác nhau đều tự nghĩ rằng mình hiểu chân lý** (lời dạy của Ngài)...**ai cũng nghĩ mình đúng nhưng không ai hiểu giống ai 100%**...điều đó không quan trọng đối với Ngài...vì đứa 5 tuổi hiểu theo lứa 5 tuổi, đứa 10000 tuổi (tuổi chu kỳ xuống thế gian học Đạo) hiểu theo lứa 10000 tuổi... Đối với Ngài sự hiểu biết đúng hay sai của từng cá nhân là không quan trọng ... vì làm sao Ngài có thể "expect" 1 đứa con nít hiểu biết giống như 1 đứa lớn được ...điều quan trọng là Ngài tạo được Đức Tin...Đức Tin mãnh liệt vào Đấng Cha Trời...và chính sự Đức Tin đó thúc đẩy cá nhân đó học Đạo... thúc đẩy sự tiến hóa của cá nhân đó và từ đó hiểu được Đấng Tối Cao hiện hữu ở nhiều hình thái khác nhau trong khắp càn khôn vũ trụ...

Bàn về vấn đề nói trên "ai cũng nghĩ mình hiểu đúng nhưng không ai hiểu giống ai". Thật ra mỗi người chỉ đúng trên một khía cạnh nào đó thôi, nhưng chưa chắc ai đúng tuyệt đối. Tôi xin lấy

một ví dụ đơn giản... Tất cả đều biết các tôn giáo trên thế giới, từ cổ chí kim, đều dạy con người "Thương Yêu", và có lẽ đa số con người ai ai cũng có thể giải thích ý nghĩa của "Thương Yêu" ... thật là dễ hiểu... Một đứa con nít lên 5 có thể giải thích "Thương Yêu" không cần suy nghĩ "là tình thương của cha, mẹ, ông, bà...", một người bình thường có thể giải thích "tình thương là sự thương yêu đối với gia đình và bên nội/ngoại", một người khác nữa có thể nói "tình thương chẳng những phải thể hiện trong gia đình mà còn phải mở rộng ra những người chung quanh mình", một nhà yêu nước, yêu dân có thể nói "tình thương không chỉ giới hạn trong phạm vi gia đình, bạn bè thân thuộc mà còn phải nghĩ đến đất nước dân tộc", người có suy nghĩ theo kiểu toàn cầu hóa thì có thể nói "tình thương không phân biệt màu da, sắc tộc, tôn giáo, bản xứ...", còn Đức Phật thì dạy con người **thương luôn còn trừng thảo mộc cầm thú...**, còn Đức Chúa Jesu dạy con người **thương luôn kẻ giết hại mình...** Còn Đức Cao Đài dạy tất cả (côn trùng, thảo mộc, cầm thú, và con người) thương yêu nhau như huynh / đệ, và dạy "Thương Yêu là giếng bảo sanh của nhân loại". Qua chiến tranh thế giới thứ hai và cuộc tàn sát Do Thái đẫm máu, và việc thả bom nguyên tử ở Nhật, nhân loại ngày nay đã hiểu được rằng "Thương Yêu và Sự Cảm Thông" (Love and Acceptance) không còn phải là **điều nên làm** mà là **điều bắt buộc phải làm** để nhân loại mới tồn tại. Như vậy chỉ có hai chữ thương yêu vạn người hiểu vạn kiểu... Ngay cả tình mẹ/con là tình yêu trong sáng dễ hiểu nhất, mà mỗi người mẹ cũng định nghĩa tình thương con khác nhau. Người mẹ A nói "thương con phải cho roi cho giọt". Người mẹ B nói "thương con thì không nên đánh đập nó mà chỉ nên cho nó "positive encouragement", và mỗi người mẹ đều hiểu và biểu lộ tình thương con khác nhau... như vậy, đứng trước Đấng Tối Cao... ai đúng ai sai... các con cái của Ngài có cần nên bảo vệ/bảo thủ chính kiến của mình và không công nhận chính kiến của người kia... thay vì tranh chấp lẫn nhau coi ai đúng ai sai mà chịu học hỏi trao đổi cái hay của nhau ... thì thế giới này đỡ chiến tranh, bạn bè đồng tôn giáo đỡ trở mặt với nhau... Cái khổ nạn của đa số các tín đồ Cao Đài là tranh chấp và không quan hệ lẫn nhau, không chấp nhận nhau, vì bảo vệ chính kiến của mình "tôi đúng, anh sai" và cho chính kiến của mình mới đúng chân lý.. mới đúng chơn truyền... trong lúc chưa hiểu tới hay chưa nắm được 100% chơn truyền của Đấng Chí Tôn?!

Bàn về sự hiểu biết chơn truyền, bài viết này xin dùng truyện ngụ ngôn "4 thằng mù và con voi" để diễn đạt sự hiểu và không hiểu chân lý. Chắc mọi người đều đồng ý khi một người nào đó chưa hiểu thấu một khía cạnh chân lý nào đó thì người đó cũng giống như thằng mù đang sờ voi để tưởng tượng ra hình ảnh của con voi (chân lý). Xin đặt vấn đề, trong lớp học có bao nhiêu đứa học giỏi (thiểu số) so với số lượng trung bình (đa số). Trong môi trường Tôn Giáo, có bao nhiêu người thấu hiểu Chân Lý... và những người thấu hiểu Chân Lý (thiểu số) đến mức cao siêu thì chắc cũng thành Tiên/Phật rồi. Như vậy nếu những người như thằng mù (đa số) không hiểu chơn truyền **hay hiểu chưa tới nhưng lại nghĩ mình hiểu đúng và cố gắng bảo thủ "chơn truyền"** tranh cãi, đánh đá nhau có khi tới mất mạng vẫn không thể nào xác định được ai đúng ai sai vì thật sự **trên phương diện của mỗi chỗ đứng của thằng mù**, người nào cũng có lý cả. Nếu 4 thằng mù không biết dừng lại ... đánh nhau tới chết ... cũng không thể nào tưởng tượng ra được con voi. Nhưng nếu 4 thằng mù ngồi xuống bàn luận học hỏi lẫn nhau chia xé kinh nghiệm lẫn nhau thì có thể một ngày nào đó tưởng tượng **đại khái** ra được hình dạng con voi... Nếu tín đồ Cao Đài không biết dừng lại cứ cho là mình hiểu chân lý hơn người khác chính kiến... càng ngày càng tranh chấp, không chịu bàn thảo, không chấp nhận nhau, không đối mặt nhau thì sự phân hoá càng ngày càng lớn...

HT BS Hùm có góp ý nói rộng phạm vi của việc bảo thủ chơn truyền, là đề tài không chỉ áp dụng cho các tín đồ Cao Đài mà còn có thể áp dụng ngũ chi.

Theo HT BS Hùm "Đối với tín đồ Cao Đài thì họ cãi nhau về các nghi thức cúng kiến. Về phương diện vô vi, thì họ cãi nhau về những pháp môn. Đối với ngũ chi, có những ví dụ cụ thể liên quan đến sự bảo thủ chon truyền của các tôn giáo, là tôn giáo nào cũng cho rằng phương thức hành đạo của tôn giáo mình là đúng chon truyền, còn những tôn giáo khác là tà đạo. Công giáo thì quan trọng hoá việc ban phép lành, ăn bánh mì, uống rượu thánh. Hồi giáo thì mỗi ngày 5 lần, quì hướng về Mecca để cầu nguyện Thánh Allah. Trong khi mình nói Thánh Allah ở mọi nơi mà khi cúng lại phải quì hướng về Mecca mới đúng chon truyền. Rồi thì tôn giáo này hiềm khích với tôn giáo khác tạo nên các chiến tranh tôn giáo."

Và chắc ai cũng biết chiến tranh đẫm máu nhất là chiến tranh thế giới thứ 2 và sự diệt chủng Do Thái và nguồn gốc tranh chấp của nó cũng từ xung đột tôn giáo và xung đột chủng tộc mà ra.

ĐĐTKPĐ thực hiện tôn chỉ Qui Nguyên Tam Giáo, Hiệp Nhất Ngũ Chi đưa tất cả về gốc Thượng Đế, có cùng một Đấng Cha lành, một mái nhà chung trong tình thương yêu Huynh Đệ Đại Đồng, giải tỏa hết mọi phân biệt, đổ kỵ, tranh chấp, đưa nhân loại đến thế giới Hòa Bình Chung Sống, Dân Chủ Tự Do qua 2 câu liễn Cao Đài, đặt trước cổng Tòa Thánh và các Thánh Thất:

CAO THƯỢNG CHÍ TÔN ĐẠI ĐẠO HÒA BÌNH DÂN CHỦ MỤC
ĐÀI TIỀN SÙNG BÀI TAM KỶ CỘNG HƯỞNG TỰ DO QUYỀN

Trong phạm vi bài viết này, nói như trên, không có nghĩa là khuyên con người không đấu tranh cho lý tưởng của mình, nhưng sự đấu tranh cho lý tưởng của mình không nên với chiều hướng "tôi đúng, anh sai" nhưng với [chiều hướng tuyên truyền và vận động, đấu tranh với tinh thần dân chủ](#)... hay "leading by examples". Bài viết này xin mượn một chút truyền thống của Người Mỹ. Chỉ một vài thập niên trước đây, Người Mỹ thường dạy trẻ em trong các trường học là "have the courage to fight for what is [right](#)", xin tạm dịch là "hãy dũng cảm đấu tranh cho lẽ phải, cho chính nghĩa", nhưng bây giờ họ dạy các em là "have the courage to fight for what [you believe](#)", xin tạm dịch là "hãy dũng cảm đấu tranh cho lý tưởng của bạn, những gì bạn tin là đúng". Hàm ý khác nhau giữa 2 câu này là, bạn hãy đấu tranh cho những gì bạn tin là đúng nhưng thật ra những gì bạn tin là đúng có thể chưa chắc là đúng trong không gian, thời gian, hay hoàn cảnh đó ... Vì thế lời dạy trong các trường học của thế kỷ 21 là "fight for what you [believe](#)", chứ không còn là "fight for what is [right](#)", đề dạy các em giảm đi sự cố chấp của cá nhân... Danh ngôn nổi tiếng của Alvin Toffler được truyền đạt trong các seminars, các trường Đại Học "The illiterate of the 21st century will not be those who cannot read or write, but those who cannot learn, unlearn, and re-learn."

Bàn về cách thức học hỏi chân lý, nếu mình chỉ cần đọc Kinh Thánh, Cẩm Nang Phật Học, Bible, Thánh Ngôn Hiệp Tuyển, vv...mà hiểu chân lý thì Đấng Cha Trời đâu cần phải mở hết tôn giáo này đến tôn giáo khác, Đức Phật, Đức Chúa, Ông Cha, Đức Hộ Pháp, Đức Giáo Tông v.v và v.v không cần phải đứng ra giảng đạo (thậm chí phải chịu khắc khổ tù tội tử hình, chịu sự nhạo báng của những kẻ vô thần) hy sinh hết mình để dạy dỗ chúng sanh... Đấng Cha Trời chỉ cần tạo ra các cẩm nang là xong chuyện... Nếu chỉ đọc Thánh Ngôn mà hiểu được chân lý thì chắc chắn đa số tín đồ Cao Đài đã đắc đạo rồi không còn phải ngụp chìm trong vòng vô minh...

Bàn về điểm khác nhau về Luật thế gian (Đạo hay Đời) và Luật Thiêng Liêng...Theo sự suy nghĩ của tôi, tất cả luật lệ trên thế gian đều là tương đối và phải thay đổi từ thời đại này qua thời đại khác để kịp theo sự tiến hóa của con người... Vì không có luật nào ở thế gian (Đạo hay Đời) mà có thể bao gồm hết những quyền biến trong cuộc đời của hàng triệu triệu con người, hàng tỉ tỉ

hoàn cảnh khác nhau, hàng vạn không gian khác nhau và thời điểm khác nhau, vì nếu có, thì thế giới này không còn cần luật sư thẩm phán, Thiên Sư, Đức Ngài Giáo Tông, Đức Hộ Pháp để **thông dịch luật**.. Nhưng mỗi khi đối luật thì là cả một sự đấu tranh mãnh liệt giữa cái mới và cái cũ và **đó cũng là điều tự nhiên** và **nên xảy ra**, nếu không thì luật đổi hoài, thì luật cũng không còn là luật ... Nhưng Luật Thiêng Liêng là bất di, bất dịch, là tuyệt đối (Luật Nhân Quả, Luật Công Bằng, Luật Thương Yêu, Luật Tiến Hoá, Luật vạn vật hấp dẫn, Luật Tự Nhiên (Law of nature),... Theo tôi, Luật Thiêng Liêng là tuyệt đối vì Luật Thiêng Liêng là chân lý.

Đối với Cao Đài luật bất di bất dịch là luật "Thương Yêu". Chơn truyền bất hủ đặt trên nền tảng kết hợp hai mặt tương đối, đối chiếu Âm Dương, Vô Hữu, Thiên Thượng, Thiên Hạ thực hiện "Bác Ái Công Bình".

Hơn nữa, theo tinh thần của Tân Luật phải "**quyền biến thích nghi với cơ tiến hóa**", phải "**tùy theo phong tục tập quán mà gây mới Đạo**", phải "**nương thế để toan phương giác thế**"...Ta có thể quyền biến để việc phát triển Đạo được tốt hơn nhưng vẫn giữ luật pháp, chơn truyền căn bản.

Tôi nghĩ chơn truyền dẫn dắt chúng ta trong Tân Luật Pháp Chánh Truyền, Thánh Ngôn Thánh Giáo đặt trên nền tảng căn bản nêu trên, và nên truyền bá tuổi trẻ cần học hỏi trau dồi để thực hiện cho thật tốt...và rồi truyền bá và vận động những gì mình đã học hỏi được cho người khác trong tinh thần dân chủ, tôn trọng sự giống nhau và khác nhau của từng cá nhân. Đó là quan điểm của phạm vi bài viết này về bảo thủ chơn truyền!

Bản về câu hỏi tại sao cái sai, cái trái của từng đứa con của Ngài, đối với Ngài là không quan trọng mà sự quan trọng là sự tiến hoá của nó...sự sai trái (hay mistake) của một cá nhân nào đó chỉ là tạm thời, sự tiến bộ học hỏi của cá nhân đó mới là điều chính yếu. Trong một buổi giảng đạo một nhà Phật Học có nói "Đứng Trước Thượng Đế tất cả đều vô tội..." Có người hỏi, một kẻ giết người cướp của, đứng trước toà án nhân gian có thể bị tử hình, nhưng tại sao đứng trước Thượng Đế là vô tội. Người nói rằng vì Thượng Đế hiểu rõ nguồn gốc, lý do, con người, sự sinh ra, và phát triển của nó... thì khi Ngài đã hiểu cuộc đời nó qua bao nhiêu kiếp dẫn đến sự việc giết người thì làm sao Ngài có thể buộc tội nó. Nhưng vì Luật Thương Yêu Ngài phải cứu vớt nó, vì Luật Công Bằng Ngài phải hình phạt nó, và vì Luật Tiến Hoá Ngài phải răn dạy nó... Ngài dùng **môi trường thế gian** để dạy dỗ nó (và nó phải luân hồi kiếp này kiếp khác để tiếp tục học hỏi đến khi thành đạt.)

Tôi nghĩ quá trình học đạo càng ngày càng cao, trong thế kỷ 20 và thế kỷ 21, Đấng Cha Trời đã thấy **con cái của Ngài đã trưởng thành đủ để tự chấp chững bước đi**...Ngài không còn xuống nắm tay các con của Ngài (qua cầu cơ hay other revelations in the past)...sự tiến bộ của thế giới ngày nay đã chứng minh con cái của Đấng Cha Trời đã đủ **tự bước đi** dù có té cũng nên bước tới hơn là đứng dậm chân tay chỗ...Và khi ta đã bước một bước rồi thì bước thứ hai sẽ không khó khăn như bước đầu...

Đấng Cha Trời đã rất tự tin là con cái của Ngài đã có thể TỰ ĐI, thì tại sao mình không tự tin vào chính mình và tin vào con người.

Tôn giáo Cao Đài đã và đang chuyển mình một cách mạnh mẽ, sự chuyển mình đó sẽ làm cho tín đồ Cao Đài không tránh khỏi, những thử thách mãnh liệt ... cũng vì đó mà con người có thể học hỏi vượt bực, nhưng cũng vì đó mà con người cũng có thể rơi rớt hoặc không thoát ra khỏi vòng

luân quân... Cơ biến chuyển của Đạo hay cũng có thể nói là cơ chuyển pháp làm cho người đạo như đứng trước "ngã ba đường", chưa biết hướng đi.

TNHT thầy dạy: Khi đến **ngã ba đường** ngồi chờ Thầy đến rước. Câu này phải chăng Thầy trao Tâm Pháp?! để thấy được sự bao la đẹp đẽ phóng khoáng của bầu trời.... Muốn có sức mạnh/khả năng để thoát khỏi cơn lốc đó thì phải trao dồi học hỏi Bi, Trí, Dũng, phải rèn Tâm mới có thể hiệp nhất với Thầy, thấy được hướng đi:

Hướng Đi

"Gặp lúc gian nan ba ngã đường
Nhớ lời Thầy dạy Đạo là Thương
Xa Thơ chúng đây con đừng cản
Xây việc chi chi Thầy chủ trương
Lối bí ngồi chờ Thầy đến rước
Tâm thanh Thầy ngự sáng như gương
Rõ ràng ý pháp Thầy Tiên dạy
Chỉ lối Huỳnh Đình hướng thiện lương!
Trích tập Khai Tâm của HT Quốc Thế-Ngọc Nương"

Cám ơn Diễn Đàn đã cho tôi cơ hội để thuyết trình. Cám ơn các bạn, các Cô, Chú, Bác đã bỏ thời gian ra để nghe nhưng giọng tư tưởng của tôi... Tôi xin cùng nhau trao đổi để có dịp học hỏi những giọng tư tưởng **khác nhau và giống nhau**...

Ngày 29 Tháng 3 Năm 2014

Trịnh Ngọc Túy
Houston - Texas